

התגעגעתי לילדות. חזרתי לקיסריה וגרתי אצל שכן במרתף, ראיתי את הילדות כל הזמן.
בתקופה שבה הייתי בת-לאביב, אפרים לקח את הילדות לאונייה, למרות שכתוב בחוזה שאסור לו לעשות את זה. הגשתי תלונה במיטרה. הם אמרו שכתוב בחוזה שאסור לו להוציא את הילדות מחוץ לגבולות הארץ, והאונייה נוסעת בקו חיפה תל-אביב, או מה הייתי צריכה לעשות כדי לראות את הילדות — לשחות לאונייה?

מאותו יום חלה הרעה והקצנה ביחסים בינינו. אחרי שלא ראיתי את הילדות במשך שבוע וחצי, באתי למסיבת חנוכה בגן. הוא בא לגן עם הילדה. ביקשתי בסך-הכל להיות איתה קצת לפני שהיא הולכת לישון. הוא אמר שלא, כי זו לא השבת שלי. למרות שכתוב בחוזה שאני יכולה לראות את הילדות כמה שאני רוצה, וזה מה שמשגע אותי — שאני לא יכולה לסמוך על החוזה.

ואז אפרים קרע ממני את הילדה. זו הייתה לה טראומה איומה. היא בכתה. שרטתי את אפרים וירד לו רם, ואז נראה שאמא היתה רעה, כי אמא הייתה את אבא. כואב לי על היחסים שלי עם הילדות. הם מתות לאהוב אותי, אבל הן כועסות עלי. הן לא מבינות שזה אבא שלהן שמונע ממני לראות אותן. החלטתי לנקוט גישה ישירה ולהסביר להן, כדי שיבינו.

אפרים הגיש לרבנות בקשה לא לאפשר לי להיכנס אליו הביתה, הרבנים הסכימו, למרות הסעיף בחוזה

הרוסקופ גילה, אסטרונומי לוגית במיקר צועה, המכונה הרוסקופ למדינת ישראל. לדבריה, יעברו האירועים מכאן לאזורים אחרים בעולם.

שואמר שאני יכולה לפגוש בילדות בביתו בכל עת. אני לא רוצה לפגוש את הילדות בבתיקפה. אני לא אמא של בתיקפה. ואיך הרבנות מצדיקה את עצמה? היא אומרת שההלכה אינה (המשך בעמוד 62)

עם שתי הילדות מיקה בת ה-6 ותמר בת ה-4 במסיבת יום-הולדת בגן. הילדות כועסות עליה. כעת היא רוצה להחזיר אותן אל חיקה ועומדת להגיש תביעה לקבלת האחריות עליהן. נסינותיה לראות אותן בכל עת עלו בתוהו.

בחברה שבה עבד בעלה הראשון, שנהרג בתאונה. אחרי שהתחתנה עם רבי-החובל בנו בית בקיסריה, כשמדי פעם היא מצטרפת לבעלה להפלגות.

הבעל הראשון איציק, שהיה לכלל באונייה. היא התי רגלה לחיות עם ימאים והכירה את בעלה השני

חודשים קודם סיכמנו שהוא ישלם לי מזונות של 1000 דולאר לחודש. ויקנה לי ריהב בת ארבעה חדרים, כמו זו שמכרתי כשהתחתנו. ויקנה לי מכונית. פיתאום הוא החליט שהגירושין יותר מדי יקרים לו, והתחיל לעשות לי את המוות.

בתחילה סירבתי להאמין שזה אפרים. מי יכול להאבק בכך-אדם שאת אוהבת? כל מה שניסיתי לעשות כדי להשלים לא עזר.

היה לי מאוד קשה. הוא רצה את הילדות, ואני שגדלתי בלי אבא, פחדתי שהילדות שלי גם תגרלנה בלי אבא.

סגרנו חוזה. ראגתי שיהיה כתוב שם שאני יכולה להימצא עם הילדות כמה שארצה. הייתי בטוחה שהחוזה ממלא זמני. הייתי בטוחה שנחזור אחד לשני. ואמנם חזרנו. צדקתי בכל ההנחות שלי, רק לא לקחתי דבר אחר בחשבון, שיש לי עסק עם טיפוס שנכנס למאנייה.

שלא יבינו לא נכון. אפרים הוא איש נפלא, מלא איכויות, מבריק, אבל ברגע שהוא נכנס למאבק, לא חשוב על מי הוא רודף.

לשחות לאונייה

וא החליט להאבק בי. ואז התחיל להגיד שאני מסכנת את הילדות, כי אני נוהגת כצורה לא זהירה, ושאני לא מטפלת בילדות טוב. התחיל לאיים שיעביר את הילדות למישהו אומנת, ואני פחדתי שאפרים הולך להשתגע, ורציתי לחסוך ממנו את העניין, ואני עדיין רוצה לחסוך לו. אני לא רוצה שיהיה לו רע, אבל גם לא רוצה שילידות ולי יהיה רע.

לא הצלחתי לרכך אותו. הוא רצה להיפרד ולא עזר לי כלום. הוא היה מרוחק. ניסיתי לשכנע אותו לאהוב, אבל לא עזר לי. ניסיתי להתאבד עם

הבעל השני גילה עם בעלה השני, רבי-החובל אפרים מרקוביץ, העובד בחברה הימית להובלה. הם היו נשואים באושר, התגוררו בוויולה בקיסריה. נסעו ברחבי העולם, עד שחל משבר ואפרים רצה להתגרש. מאמציה להניא אותו מכך עלו בתוהו.

כמו אפרים, שהוא פאנאט, אמצעים לממש את הפאנטיות שלו. חתמתי איתו על הסכם-גירושין יפהפה, שאמור היה לתת לילדות, למרות הגירושין, גם אבא וגם אמא. ומה קורה? כעת אין להן אותו ולא אותי. הילדות שלי מטופלות על-ידי מטפלות. אני בבית, יש לי כל הזמן שבעולם, וילידות שלי אין אמא. התחתנתי עם אפרים שנה אחרי שהיכרנו. אלו היו נישואין מאושרים מאוד. קיבלתי על עצמי את העובדה שהוא ימאי וטיפלות בבית. כנינו כמו דינו בית יפהפה בקיסריה. נהייתי

שקורה לי עם מה שקורה לארץ. יש מצבים שנמאס לי — לעזאזל הכל. לא נותנים לי לראות את הילדות, למרות שאני רשאית לראות אותן לפי הסכם שחתמנו ברבנות, ואני מתה.

גירושין יקרים

יש לי הבל — בית יפה, מכונית, לא חסר לי כלום. מה אני רוצה, על מה אני כוכה? רק את האחריות על הילדות שלי. לא רוצה לגדל דור

„אנחנו מעניקים לרבנות את הכלים להשתלט עלינו...“

שיחקתי במחשבה לחזור בתשובה כדי להשיג את הילדות!

מהחיים. אהבתי להיות בבית. אני אישיות פרובינציאלית, אוהבת שקט, טיפלת בננות, תמר ומיקה. הפלגתי עם אפרים גם כשהייתי בהריון. היינו ביחד בכל העולם כמעט.

הבעיות התחילו אחרי שילדתי את תמר שהיא היום בת ארבע. עברתי ניתוח קיסרי. היה לי קשה מאוד לטפל בה ובמיקה, שהיתה בת שנתיים והתחילו הבעיות. יום בהיר אחר אפרים החליט שהוא רוצה להתגרש. הסכמתי. אני לא מחזיקה גבר בכוח. ואז התחילו הכאסחים האמיתיים. הוא איים עלי שלא יתן לי כסף, למרות ששלושה

מופרע. רוצה אחריות עליהם. אני דור חמישי בירושלים ממוצא חלבי. למרתי בבתי-ספר בצלאל קרמיקה ואמנות, ונישאתי בגיל צעיר לאיציק, במילחמת יום-הכיפורים הוא נהרג בתאונה. אחרי שנהרג התחלתי לעבוד בחברה הימית להובלת פרי, שם הכרתי את אפרים מרקוביץ. מאוד אהבתי את אפרים. לקח לי שנתיים עד שיצאתי מהלם הפרידה ממנו. הייתי צריכה ממש לעקור דברים מהשורש. ואני אפילו לא כועסת עליו. הוא תוצר של גורל לא פחות ממני.

הבעיה היא שהחברה מספקת לאדם